

- 3) Съвместимо ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ограничаването на обратното действие на обявената недействителност на неравноправна клауза за долен праг в потребителски договор въз основа на преценката за наличие на риск от сериозни смущения на обществения ред в сферата на икономиката и на добросъвестност?
- 4) При положителен отговор на предходния въпрос, когато е предявен индивидуален иск за обявяване на недействителността на неравноправна клауза в потребителски договор, съвместимо ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори преценката за наличието на риск от сериозни смущения на обществения ред в сферата на икономиката да се основава на презумпция или същата трябва да почива на конкретни икономически показатели, от които да се установява макроикономическото отражение на придаването на обратното действие на обявената недействителност на съответната неравноправна клауза?
- 5) Когато е предявен индивидуален иск за обявяване на недействителност на неравноправна клауза в потребителски договор, съвместимо ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година преценката за наличието на риск от сериозни смущения на обществения ред в сферата на икономиката да се основава на икономическите последици от евентуалното предявяване на индивидуални искове от голям брой потребители? Или напротив — преценката трябва да се основава на отражението върху икономиката на конкретния индивидуален иск, предявен от съответния потребител?
- 6) При положителен отговор на третия въпрос, съвместима ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори абстрактната оценка за поведението на който и да било продавач или доставчик, за да се прецени добросъвестността?
- 7) Или напротив — член 6 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкува в смисъл, че добросъвестността трябва да бъде разглеждана и преценявана във всеки отделен случай, съобразно конкретното поведение на продавача или доставчика при договарянето и включването на неравноправната клауза в договора?

⁽¹⁾ ОВ L 95, стр. 29, Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2 стр. 273.

Иск, предявен на 6 август 2015 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело C-433/15)

(2015/C 354/25)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

Европейската комисия иска от Съда:

- а) да обяви, че като не е гарантирало, че допълнителната такса — дължима за надхвърлящото националната квота производство в Италия, считано от първата финансова година на действително облагане с допълнителната такса в Италия (1995 г./1996 г.) до последната финансова година на потвърдено свръхпроизводство в страната (2008 г./2009 г.) — действително се начислява на конкретните производители, допринесли за всяко превишаване на производството, и се изплаща в срок след уведомяване за дължимия размер от приобретателя или, при преките продажби, от производителя, или пък, при неплащане в срок, се регистрира и евентуално събира принудително от тези приобретатели или производители, италианското правителство не е изпълнило задълженията си по приложимите през съответните финансови години разпоредби от правото на Съюза и по-конкретно по членове 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 3950/92 ⁽¹⁾, член 4 от Регламент (ЕО) № 1788/2003 ⁽²⁾, членове 79, 80 и 83 от Регламент (ЕО) № 1234/2007 ⁽³⁾, както и — по отношение на разпоредбите за изпълнение на Комисията — по член 7 от Регламент (ЕО) № 536/1993 ⁽⁴⁾, член 11, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 1392/2001 ⁽⁵⁾, и накрая по членове 15 и 17 от Регламент (ЕО) № 595/2004 ⁽⁶⁾;

— б) да осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на искането си Комисията твърди, че съгласно представените от италианските власти или поне получени в хода на досъдебното производство данни общият размер на все още дължимата допълнителна такса възлиза на 1 343 милиона евро. Общият размер на събраната допълнителна такса е около 282 милиона евро от начисления общо размер от около 2 305 милиона евро в периода от първата пазарна година, през която в Италия е въведена формално системата на облагане с допълнителната такса (1995 г./1996 г.), до последната година, през която е регистрирано свръхпроизводство (2008 г./2009 г.). След приспадане на сумите, които са покрити от схемите за разсрочено плащане (469 милиона евро) и на сумите, които са обявени за несъбираеми (211 милиона евро), съотношението между действително събраните суми и тези, които остава да бъдат събрани — без дължимите при разсрочено плащане и признатите за несъбираеми суми — възлиза на 21 %. По същество действително събраният размер възлиза на по-малко от 1/4 от подлежащите на събиране суми към датата, определена в мотивирано становище.

Комисията счита, че процентът на действително събраните суми спрямо този на дължимите за всяка съответна пазарна година суми, без дължимите при разсрочено плащане и признатите за несъбираеми суми, показват неефективността на системата на облагане с допълнителната такса в разглежданите периоди, доколкото като цяло тези проценти са по-ниски от 21 %, независимо че в края на определения с мотивираното становище срок са изминали повече от 5 години от приключването на последната пазарна година, през която е било регистрирано свръхпроизводство в Италия.

По отношение на обосновката на Италия, че ефективното събиране на дължимите с оглед на таксата суми било препятствано от множеството все още висящи жалби на длъжниците срещу облагателните актове, Комисията представя данните за действително събраните суми и тези, които следва да бъдат събрани и чието дължимо плащане не е било оспорено за всяка съответна пазарна година. Данните сочат, че от изискуемите около 1 068 милиона евро са били събрани само 241 милиона евро, съответстващи на 23 % от изискуемия размер, за което не е налице никакво оправдание.

Като се има предвид, че функцията на допълнителната такса е да обезкуражи производството на мляко, което надхвърля националните референтни количества (НРК), продължаващото несъбиране на такива огромни суми 20 години след въвеждането на производствените квоти в Италия и шест години след последното регистрирано по отношение на Италия надхвърляне на НРК е лишило системата на допълнителната такса от ефективността, която законодателят е предвиждал, както е видно и от продължилото през финансовите 1995 г./1996 г. и 2008 г./2009 г. надхвърляне на НРК.

Комисията счита, че несъбирането на суми от допълнителната такса в такива големи размери може да се дължи на допуснати от Италианската република специфични случаи на небрежност, което обяснява липсата на ефективност на облагателния режим за тази такса в Италия през разглеждания период.

На първо място, нормативна обърканост, характеризираща италианските подзаконовни норми, е довела до закъснение в прилагането на практика на системата на допълнителната такса в Италия и до неестествено нарастване на споровете, вследствие на което е било преклудирано събирането на таксата поради разпоредени от националните съдилища спирания на плащанията в качеството на обезпечения.

На второ място, Италия не е използвала ефикасно всички достъпни административни механизми за ефективното събиране на дължимите под формата на такса суми, каквато е компенсацията. Възможността за компенсиране на подлежащата на събиране такса срещу помощ в рамките на Общата селскостопанска политика е била въведена по неефективен начин и със закъснение, при което все още са налице италиански закони, препятстващи нейното прилагане.

На трето място, в по-голямата си част процедурите по събиране са били блокирани от момента на влизането в сила на Закон 33/2009 до днешна дата поради липсата на необходими за възобновяването на тези процедури подзаконов актове или договорни споразумения между властите и съответните субекти.

На четвърто място, за Комисията е ясно, че вследствие от методологични грешки от страна на администрацията по приходите, изискуеми суми са били неправилно определени като несъбираеми, което е довело до последваща неефективност при събирането на допълнителната такса.

- ⁽¹⁾ Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета от 28 декември 1992 г. за въвеждане на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 405, стр. 1).
- ⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 1788/2003 на Съвета от 29 септември 2003 година за въвеждане на такса в сектора на млякото и млечните продукти, (ОВ L 270, стр. 123; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3 том 50 стр. 22).
- ⁽³⁾ Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета от 22 октомври 2007 година за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП), (ОВ L 299, стр. 1).
- ⁽⁴⁾ Регламент (ЕИО) № 536/93 на Комисията от 9 март 1993 година за определяне на подробни правила за прилагането на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 57, стр. 12).
- ⁽⁵⁾ Регламент (ЕО) № 1392/2001 на Комисията от 9 юли 2001 година относно определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета относно въвеждане на допълнителна такса в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 187, стр. 19).
- ⁽⁶⁾ Регламент (ЕО) № 595/2004 на Комисията от 30 март 2004 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1788/2003 на Съвета относно въвеждането на такса в сектора на млякото и млечните продукти, (ОВ L 94, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 55 стр. 17).

Преюдициално запитване от The Labour Court, Ireland (Ирландия), постъпило на 13 август 2015 г. — Dr David L. Parris/Trinity College Dublin, Higher Education Authority, Department of Public Expenditure and Reform и Department of Education and Skills.

(Дело C-443/15)

(2015/C 354/26)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

The Labour Court, Ирландия

Страни в главното производство

Жалбоподател: Dr David L. Parris

Ответници: Trinity College Dublin, Higher Education Authority, Department of Public Expenditure and Reform и Department of Education and Skills

Преюдициални въпроси

- 1) Налице ли е дискриминация на основание сексуална ориентация в противоречие с член 2 от Директива 2000/78/ЕО ⁽¹⁾, ако в професионална осигурителна схема се прилага правило, ограничаващо правото на преживелия регистриран партньор на осигурено в схемата лице да получи наследствена пенсия при смъртта на последното, чрез въвеждането на изискване преди навършване на шестдесетгодишна възраст осигуреното лице да е регистрирало партньорство с преживелия го партньор, при положение че по националното право възможността за регистриране на такова партньорство е възникнала едва след като осигуреното лице е навършило шестдесетгодишна възраст, а преди този момент между него и партньора му е съществувало трайно житейско партньорство?

При отрицателен отговор на първия въпрос:

- 2) Налице ли е дискриминация на основание възраст в противоречие с член 2 във връзка с член 6, параграф 2 от Директива 2000/78/ЕО, ако платещт на сумите по професионална осигурителна схема ограничава правото на наследствена пенсия на преживелия регистриран партньор на осигурено в схемата лице при смъртта на последното, въвеждайки изискване преди навършване на шестдесетгодишна възраст осигуреното лице и партньорът му да са регистрирали партньорство при положение че: